



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně: **S. T.**, nar. X, státní příslušnice U., v ČR bytem: Č. A., P. Ú., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-404/ZA-ZA14-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-404/ZA-ZA14-ZA15-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Pravomocným usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 11. 2014 byla Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému postoupena žaloba ze dne 27. 10. 2014, jíž se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo

osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“) je Polská republika.

V žalobě žalobkyně uvedla, že žalovaný dle jejího názoru porušil čl. 3 odst. 1 a čl. 8 Úmluvy o právech dítěte, z nichž vyplývá povinnost zohlednit zájem dítěte jako přední hledisko při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Proto dle žalobkyně žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť je napadené rozhodnutí v rozporu s uvedenými ustanoveními mezinárodní smlouvy. Žalovaný dále dle žalobkyně nepostupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neboť jinak by dle žalobkyně nepostupoval podle čl. 12 odst. 2 nařízení č. 604/2013, ale využil diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013.

Žalobkyně s poukazem na ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013 uvedla, že se domnívá, že se správní orgán dostatečně nezabýval možností převzetí zodpovědnosti za posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013. Žalobkyně totiž v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že přicestovala do České republiky za účelem péče o své dva nezletilé bratry, nezl. M. T., nar. X, a nezl. L. T., nar. X. Žalobkyně se domnívá, že její matka není v současné době schopna se o žalobkyniny nezletilé bratry řádně starat, a proto se snaží poskytnout jim péči sama namísto své matky. Žalobkyně podotkla, že její matka v současné době dle jejích informací o své děti nepečuje, neboť se nacházejí v dětském domově, a žalobkyně se snaží získat své bratry do své péče. V tom jí napomáhají představitelé farnosti církve, k níž se hlásí, zejména pan G. G., jenž je ochoten poskytnout jakékoli vyjádření podporující tvrzení žalobkyně. Žalobkyně se obává, že z Polské republiky by neměla žádnou možnost o své nezletilé bratry pečovat a obává se o jejich další osud. Žalobkyně se zároveň domnívá, že její péče o její sourozence je v jejich nejlepším zájmu, neboť je schopna se řádně integrovat do české společnosti a je schopna pracovat a studovat za pomoci členů farnosti církve, k níž se hlásí. Proto je žalobkyně toho názoru, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci, když se těmito konkrétními důvody při vydání napadeného rozhodnutí nezabýval.

Žalobkyně rovněž dodala, že naposledy na Ukrajině žila a pracovala v oblasti východní Ukrajiny, kde probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Žalobkyně nemá možnost vrátit se do jiné části Ukrajiny, neboť tam nemá žádné rodinné ani pracovní zázemí. Naopak její rodina, tedy matka a dva nezletilí bratři, se nachází dlouhodobě na území České republiky.

Závěrem žalobkyně uvedla, že žalovaný nesplnil svou povinnost podle čl. 4 odst. 1 a 2, dle nichž musí správní orgán písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí, žadatele informovat o uplatňování nařízení č. 604/2013.

Na základě uvedených skutečností má žalobkyně za to, že je s ohledem na porušení výše uvedených ustanovení právních předpisů dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí a dle jeho názoru žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech, neboť postupoval plně v souladu s bezprostředně závazným nařízením č. 604/2013.

Dle žalovaného bylo bez pochyb prokázáno, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu dne 22. 8. 2014 na území České republiky, když vycestovala ze své vlasti dne 29. 3. 2014 přes Polskou republiku do ČR. Důvodem byla skutečnost, že chtěla pomoci matce s novorozencem. Jelikož její matka nemá v ČR trvalý pobyt, tak ji nemohla zaslat pozvání, a proto si vyřídila dlouhodobé národní vízum Polské republiky. Své výhradně rodinné důvody pak podrobně popisuje ve své žádosti ze dne 22. 8. 2014.

Žalovaný konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu byla žalobkyně dne 19. 8. 2014, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou, a to s vícenásobným vstupem a počtem 154 dnů pobytu. V daném případě je tak dle žalovaného nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 nařízení č. 604/2013. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení č. 604/2013 a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu.

Závěrem žalovaný zdůraznil, že své rodinné důvody měla žalobkyně uplatnit v jiném samostatném řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, namísto účelově podané žádosti o mezinárodní ochranu, tedy institutu, který slouží zcela striktně osobám pronásledovaným, a to z důvodů vyjmenovaných podle příslušných ustanovení zákona o azylu, což však žalobkyně neučinila.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Podle ustanovení čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako opravném prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Přímý účinek tohoto ustanovení byl dovozen též Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32.

Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.

Podle odst. 13 Preambule nařízení č. 604/2013 v souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především nejlepší zájem dítěte. Při posuzování toho, co je v nejlepším zájmu dítěte, by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, její bezpečnost a ochranu, názory úměrně jejímu věku

a vyspělosti, jakož i její původní prostředí. Dále by měly být stanoveny určité procesní záruky pro nezletilé osoby bez doprovodu vzhledem k jejich mimořádné zranitelnosti.

Podle odst. 14 Preambule nařízení č. 604/2013 v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především respektování rodinného života.

Podle odst. 17 Preambule nařízení č. 604/2013 kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.

Podle čl. 17 odst. 1 věty první nařízení č. 604/2013 se každý členský stát může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, odchýlně od čl. 3 odst. 1, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Podle § 50 odst. 4 pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobkyně v žalobě zejména brojila proti tomu, že žalovaný nijak nezohlednil její motivaci k příjezdu do České republiky a žádosti o mezinárodní ochranu, a sice snaha žalobkyně o péči o své dva nezletilé bratry, jejichž matka se o ně řádně nestará.

Aby správní orgán postupoval v souladu s postuláty vytýčenými v odst. 13, 14 a 17 Preambule nařízení č. 604/2013, je dle soudu zapotřebí, aby v souladu s ustanoveními § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu i při posuzování své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vzal v potaz důvody uvedené v žádosti, a mohl tak dospět k závěru, zda je či není dán důvod k aplikaci diskrečního oprávnění zakotveného v ustanovení čl. 17 odst. 1 věty první nařízení č. 604/2013.

V daném případě žalovaný posoudil otázku příslušnosti čistě podle kapitoly III. nařízení č. 604/2013 a otázkou případné aplikace čl. 17 odst. 1 věty první nařízení č. 604/2013 se vůbec nezabýval. Postupoval proto v rozporu s povinností zakotvenou v ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V důsledku toho tak byl zcela ignorován žalobkyní akcentovaný zájem jejích nezletilých bratrů, kteří jsou dle tvrzení žalobkyně v současné době v dětském domově, přičemž žalobkyně má o jejich výchovu zjevně zájem, na rozdíl od jejich rodičů. Dle mínění soudu je tak zde dán zřejmý zájem nezletilých bratrů žalobkyně, který musí správní orgán podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a navazujících ustanovení nařízení č. 604/2013 vzít v potaz. Jelikož žalovaný tyto skutečnosti zcela pominul, je napadené rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, jestli v daném případě považuje za

důvodné odchýlit se podle čl. 17 odst. 1 věty první nařízení č. 604/2013 od kritérií příslušnosti zakotvených v kapitole III. nařízení č. 604/2013 pro zájem nezletilých bratrů žalobkyně na řádné výchově a rodinném zázemí.

Soud proto shledal důvodnou námitku žalobkyně, že se žalovaný nedostatečně zabýval možnostmi převzetí zodpovědnosti za posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Soud rovněž shledal důvodnou námitku žalobkyně, že nebyla poučena o uplatňování nařízení č. 604/2013, neboť ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně vlastnoručním podpisem dne 20. 8. 2014 stvrdila, že byla poučena o Nařízení rady (ES) č. 343/2003 stanovující kritéria a mechanismy pro určení členského státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetího státu na území členských států ze dne 18. 2. 2003. Toto nařízení však v době podpisu poučení žalobkyně bylo již přes sedm měsíců zrušené nařízením č. 604/2013. Ačkoliv je úprava obou nařízení do značné míry obdobná, dle názoru soudu správní orgán nedostojí své povinnosti zakotvené v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 604/2013 tím, že žadatele o mezinárodní ochranu poučí o jeho předchůdci. Soud proto konstatuje, že žalovaný žalobkyni nepoučil ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení č. 604/2013.

Soud rozhodl ve věci podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, protože účastníci řízení tento postup soudu akceptovali.

Ze shora uvedených důvodů soud výrokem pod bodem I. napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a vady řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na žalovaném, aby řádně dle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 604/2013 poučil žalobkyni o tomto nařízení a zejména v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zohlednil žalobkyni předkládané důvody její žádosti o mezinárodní ochranu, a tedy zvážil případnou aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013.

Soud výrokem pod bodem II. rozhodl, že se žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, ani žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. května 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost: Bc. Pavlína Švejdová